தினத்தந்தி

குடும்பமலர்

12-1-92
இலவச இணைப்பு

பாலம்

ம. திருவள்ளுவர்

"ஊர்லேர்ந்து எப்ப வந்தே."

ஆகாயத்தை வெறித்தபடி அமர்ந்திருந்தான் மோகன். மேகங்கள் மெல்ல நகர்ந்து அவனை விட்டு விலகிச் சென்றன. "ம்..." என்றான் ஏதோ நினைவில்.

"ஊர்லேர்ந்து எப்ப வந்தேன்னேன்..." என்றாள் கீதா அவன் முகத்தைப் பார்த்தபடி.

"நேத்து ராத்திரி பத்து மணிக்கு."

"ஊர்ல ஏதும் விசேஷமுண்டா..."

"ஏண்டா போனோம்னு இருக்கு..."

"ஏன் என்னாச்சு மோகன்?"

"ம்... சும்மாதான்..."

"என்ன மோகன்... இப்படி சொரத்தில்லாமப் பேசிக்கிட்டிருந்தா எப்படி...? இன்னிக்கு ஆபீஸ்லேயே உன்னைக் கவனிச்சேன். ரொம்பவும் டல்லடிச்சுப் போயிருந்தே. எப்போதும் ஆபீஸ்லேயே கலகலப்பா இருக்கிறது நீதான்னு நினைச்சுக்கிட்டிருந்த எனக்கே என்னவோ போலிருந்துச்சு... நானே கேக்கலான்னு நெனைச்சுக்கிட்டிருந்தேன்... எதுவாயிருந்தாலும் வேண்டியவங்களுக்கிட்ட பகிர்ந்துக்க வேண்டியதுதானே... அப்பத்தான் மனசு லேசாகும்... சும்மான்னு நீ சொன்னாலும் உன் முகம் அப்படியில்ல... பாரத்தை இறக்கி வை..."

"வாய் திறந்தா அழுதிடுவேன் போலிருக்கு..." –மீண்டும் குனிந்து கொண்டான்.

"அழு மோகன்... அழுகை மாதிரி ஒருத்தரோட பாரம் சுமக்கிறது வேறெதுவும் இல்லை. அழுது முடிச்சப் பிறகுதான் தெளிவு கிடைக்கும். கண்ணீரைக் கட்டிப் போடாதே... கொட்டட்டும். ஆம்பளைனா அவனுக்கு உணர்வே இல்லைனு யார் சொன்னது... அழக்கூடாதுன்னு சொல்ற சம்பிரதாயம் அசிங்கமானது. நீ சொல்லு மோகன்... என்கிட்ட சொல்லி அழு..."

"என்னை யாரும் புரிஞ்சுக்கல கீதா... என்னை கல்யாணம் பண்ணிக்கச் சொல்லி அம்மா அழுதாங்க..."

"அதுல என்ன தப்பு மோகன்...?"

"அதைத் தப்புன்னு சொல்லல... ஆனா நான் சொல்றது ஏன் அம்மாவுக்குப் புரிய மாட்டேங்குது."

"நீ என்ன சொல்றே..."

"இப்ப வேண்டாங்கிறேன்."

"முப்பதுல பண்ணிக்காம, அதுக்கு மேல எப்போம் பண்ணிக்கப் போறே..."

"தெரியலை... ஆனா தோணலையே..."

"அதெப்படி தோணாம இருக்கும்."

"இதுதான் கீதா எல்லோரோட சந்தேகமும்."

"நான் சந்தேகப்படலே... காரணம் கேக்கிறேன்..."

"மனசை புரிஞ்சுக்கிற மனுஷி வேணும்... நிம்மதி தர்ற நிழல் வேணும்..."

"தேடுனா எல்லாம் கிடைக்கும்."

"ஒவ்வொருத்தரும், யார் பார்க்கிற பொண்ணை நான் ஏத்துக்குவேன்னு பார்க்கிறாங்களே தவிர, எனக்கு என்ன தேவைன்னு யாருமே கேட்கல..."

"சித்தப்பா பேங்க்ல மேனேஜர்னு சொன்னியே... அவரும் உன்னைப் புரிஞ்சுக்கல்ல..."

"புரிஞ்சவர்தான்... அவர் காலத்துக்குத் தகுந்த மாதிரி பேசுறாரு... வேலை பாக்கிற பொண்ணுதான் வேணுங்கிறார்."

மோகன் கீதாவைப் பார்த்தான்.

"அவரு சொல்றது சரிதானே..."

"சரிதான் கீதா... இன்னிக்கு உலகத்துக்கு இதுதான் சரி... ஆனா எனக்கான நிம்மதி கிடைக்குமா? என்னோட வேலை கட்டுமானப்பணி, கண்ட கண்ட நேரத்தில போன் வரும். எட்டு மணி நேரங்கிற கணக்கு கிடையாது. நான் திரும்புற நேரத்தில மனைவி கோபப்பட்டு கத்தினாங்கன்னா- அதுக்கும் இப்ப இருக்கிற பிரம்மச்சாரிய வாழ்க்கைக்கும் என்ன வித்தியாசம் இருக்க முடியும்?"

"நீங்க நினைக்கிறதுல தப்பில்லதான். ஆனா உங்களுக்கு நெறைய பொறுப்பிருக்கே... மூணு தங்கைக்கு கல்யாண ஏற்பாடு பண்ணனும். தம்பிகளுக்கு வேலை வாங்கணும்...இதெல்லாம் சமாளிக்க நீங்க ஒரு ஆளா போராடுறது கஷ்டந்தான்."

"கஷ்டம்தான் கீதா... ஆனா நான் அதை சுமையா நினைக்கல... ஏன்னா... என்னோட அப்பா என்னை அப்பிடி வளர்த்தாரு. எனக்குக் கஷ்டம் தெரியும்... கஷ்டந் தெரிஞ்சவனுக்கு இது சுமையாயிருக்காது. .ஆனா வரப்போறவ இதை சுமையா நெனைச்சுட்டான்னா?"

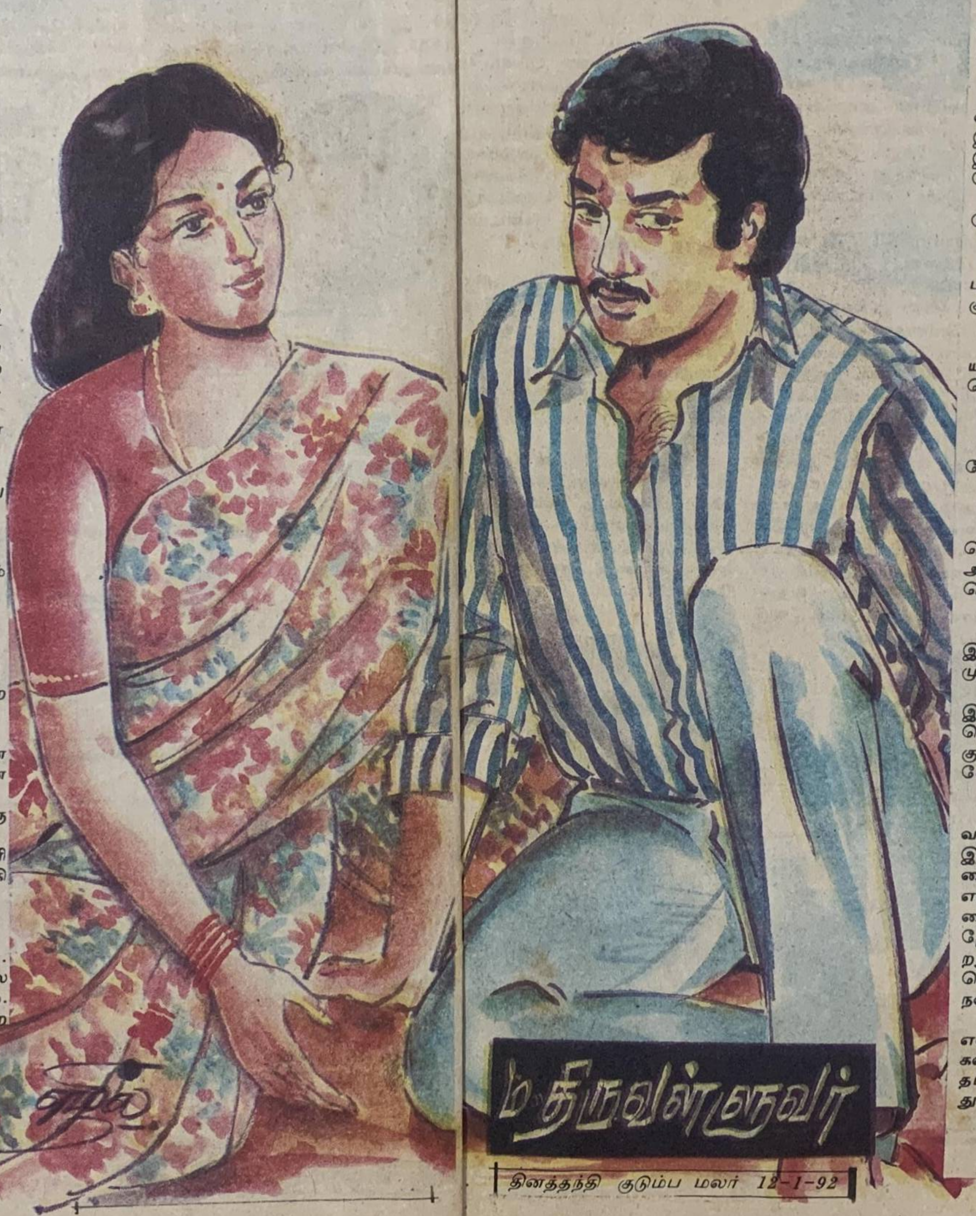

"அதுக்கு."

"அதுக்குத்தான் தள்ளிப் போறேன். ஆனா ஊர்ல இருக்கிற சொந்தக்காரங்கள்லாம் அம்மாவைக் கேள்வி மேல கேள்வி கேட்டுத் தொந்தரவு பண்றாங்களாம். இன்னும் எத்தனை நாளைக்கு உம் மவன் சம்பாத்தியத்தில குடும்பம் நடத்துவ... அவனுக்கு எப்பக் கல்யாணம் பண்ணி வைப்பேன்னு கேக்கிறதால அம்மா மனசு நோகுது."

"உங்க மாமா என்ன சொல்றாரு..."

"அவருக்குக் கூட தன்கிட்டப் பெண் பார்க்கச் சொல்லலேன்னு தான் வருத்தம். அவர் வேலை பார்க்காத பெண் வேணுங்கிறார்."

"நீ என்ன நினைக்கிறே..."

"எனக்கு என் சம்பாத்தியம் போதும். என் சுமைகளை நான் சுமக்க முடியும். ஆனா வர்ற பெண் இதுக்கெல்லாம் பழக்கமில்லாம வளர்ந்தவளா இருந்து இதையெல்லாம் பெரிசுபடுத்தினா என் மனசு துவண்டு போயிடும்."

கீதாவும் சற்று குழப்பமானாள். மவுனமாயிருந்தாள். லேசாக இருட்டிக் கொண்டு வந்தது.

"சரி உன் முடிவுதான் என்ன?"

"இப்பிடியே இருக்க வேண்டியதுதான்... என்னைப் புரிஞ்சுக்கிற ஒரு பொண்ணை நான் சந்திக்கிற வரைக்கும்."

கடலில் அலைகள் உயரமாய் எழுந்தன.

"ஏன்... நான் உன்னைப் புரிஞ்சுக்கிட்டவ இல்லையா...?" தன்னையே தனக்கு ஊர்ஜிதப்படுத்திக் கொண்டு கேட்டாள் கீதா.

சட்டென்று பேச்சு வராமல் கூர்ந்தான் மோகன்.

"என்ன கீதா... என்ன சொல்றே..."

"ரெண்டு வருசமாய் பழகிற நீ என்னைப் புரிஞ்சுக்கலேன்னா வேறு யாரு என்னைப் புரிஞ்சுக்க முடியும்..."

"ஆனா... கீதா..."

"ஏன் தயங்குறீங்க?"

"நம்மோட நட்புக்கு நான் கொடுக்கிற மதிப்பு ரொம்ப அதிகமானது கீதா... அதுவே ஒரு தனி உறவு. அதை வேற ஒரு உறவா மாத்திக்கிறதப் பத்தி நான் நெனைச்சே பார்க்கல."

"அதைப் பத்தி இப்ப யோசிக்கலாமே."

"யோசிக்கலாம் கீதா. ஆனா நட்புங்கிற உறவில இருக்கிற பரிமாறல் வேறெந்த உறவுலயும் இருக்க முடியாதுங்கிறது என்னோட கருத்து."

"இதுவரைக்கும் நமக்குள்ள எந்தவித ஒளிவு மறைவு இருந்ததா எனக்குத் தோணலை... அப்பிடின்னா ரெண்டு பேரோட பலம் பலவீனம் ரெண்டுமே நமக்குப் பரீட்சயமாயிடுச்சு... இதை விட வேறென்ன வேணும் வாழ்க்கை நடத்த..."

மோகன் பேசாமல் மவுனமாயிருந்தான்.

"காதல்ல கூட பலவீனங்கள் தெரியாம இருக்கிற வாய்ப்பு உண்டு. ஆனா எந்தவிதமான எதிர்பார்ப்பும் இல்லாதிருந்த- நம்ம உறவின் அடிப்படையில், வாழ்க்கையில் பெரிய இடைஞ்சல் ஏதும் வந்திடப் போறதா எனக்குத் தோணலை... ஆனா... உன்னோட மவுனத்தைப் பார்த்தா... உனக்கு என்னைப் பிடிக்கலேன்னு தோணுது... அப்படியிருந்தாக் கூட நான் வருத்தப்படுறதுக்கு ஏதுமில்லை... அதனால வெளிப்படையாச் சொல்லலாம். ஏன்னா உனக்குத்தான் என்னைப் பத்தி நல்லாத் தெரியுமே மோகன்."

முதன் முதலாக கீதாவின் முகத்தைப் பார்க்கும் எண்ணத்தோடு அவளின் முகத்தை ஏறிட்டான் மோகன். அவனது கண்கள் மேகமாயிருந்தன. கன்னத்தில் தடமிட்டு வழிந்தோடியது கண்ணீர் துளி... அதை துடைத்து விட்டாள் கீதா.

அவள் மடியில் ஆறுதலாய் சாய்ந்தான், மோகன்.